

[Undervisningsministeren.]

Grad magtpaaliggende at være fuldt loyal over for den Teaterordning, jeg havde arvet efter min Forgænger og hans Kollega. Hvis jeg ikke havde været fuldt loyal, havde jeg faaet Medansvar, hvis det mislykkedes. Det var mig derfor i højeste Grad om at gøre at være loyal, og derfor lagde jeg ogsaa de Budgetter, mine Forgængere havde lagt, til Grund.

Det viste sig, at de ikke kunde holde. Det var ikke min Fejl, men deres, som under Ansvar havde udarbejdet disse og lagt dem til Grund for Dobbeltsceneordningen. Havde man dengang vidst, at de ikke kunde holde — men de var udarbejdet af min Forgænger under Ansvar som Minister —, ja, saa burde Kapitalen have været større, det kan alle se nu, og saa turde jeg ikke have nøjedes med den ene Million; saa maatte Driftskapitalen have været større, og saa kunde Ordningen maaske ogsaa have været ført igennem. Nu kom det Uheld til, at Dobbeltscenen skulde føres igennem, netop da Krisen var værst over vort Land og over Hovedstaden. Det er ikke min Skyld, det er den Arkitekts Skyld, som forsinkede Opførelsen af Bygningen mere end et Aar.

Det ærede Medlem Hr. Ragers Tale glædede mig meget, og hvad han sagde om Pensionsbyrden, synes jeg i Virkeligheden er imødekommet, selv om han ikke var helt tilfreds med Formuleringen, gennem § 3, 2det Stykke, om, at dette Tilsynsraads Stilling, der ikke er besluttende, men kun er raadgivende, dog paa eet Punkt er besluttende, nemlig paa det Punkt, at Ansættelsen i pensionsgivende Stillinger kun kan ske med dets Billigelse.

Om nu den Ordning, at man kommer bort fra pensionsgivende Stillinger, er til Fordel for Teatrets Økonomi, er et andet stort Spørgsmaal, som det ærede Medlem og jeg maaske kan tale lidt sammen om. Der er sagt i tidligere Udtalelser af mig, at der inden for Operapersonalet og inden for Skuespilpersonalet kun er et forholdsvis meget ringe Antal pensionsgivende Stillinger. Men om det nu har været til Fordel for Teatret og dets Økonomi, at vi efter Aarhundredskiftet er kommet ind paa den nuværende Ordning med højere Gager og ingen Pension, det er et stort Spørgsmaal.

Maaske den gamle Ordning fra forrige Aarhundrede fra Olaf og Emil Poulsens og Fru Betty Hennings' Tid o. s. v., o. s. v. med forholdsvis beskedne Gager og saa Udsigt til Alderdommens Betryggelse, Ord-

ningen med disse kongelige Skuespillere, der følte det som en stor Hæder og Ære, at de var knyttet til vort Statsteater og ikke tænkte paa at udvandre hvert andet Aar og vende tilbage hvert tredje Aar, var mere fordelagtigt ogsaa for Teatrets Økonomi; det kan der tales meget om. Det var maaske ikke for Teatrets Økonomi nogen særdeles heldig Udvikling, da vi ret kort efter Aarhundredskiftet kom ind paa den Glidebane, ad hvilken vi saa er gledet længere og længere: ingen pensionsgivende Stillinger, men saa ganske vist Gager paa op til 50 000 Kr. om Aaret. Det er vi nu kommet bort fra, heldigvis. Men selve Spørgsmaalet kan overvejes, og jeg mener, jeg har været opmærksom derpaa ved til Teaterkommissionens Forslag at føje dette Stykke 2 til § 3.

Hvad Teatrets Billetpriser angaar, kan jeg fuldt ud tilfredsstille det ærede Medlem. Jeg henviser til Teaterkommissionens Stilling og Udtalelser i Betænkningen, hvor man hævder, at Billetpriserne maa fastsættes saa vidt muligt under Hensyntagen til de gængse Priser paa Stedet. Det er netop det Formaal, man opstiller.

En Taler, det ærede Medlem Hr. Pinholt, nævnte, at det var for lidt med 50 Forestillinger i Provinsen. Det er noget foreløbigt; Meningen er jo, at man efterhaanden skulde kunne komme videre.

Det ærede Medlem Hr. Gregersen talte paa Retsforbundets Vegne, og jeg har tidligere haft mere end tilstrækkelig Lejlighed til at imødegaa Retsforbundets Opfattelse af Teaterforhold og har vist, hvor inkonsekvent Partiet er, idet det drager dette særlige Spørgsmaal frem. Formentlig skal der her være lidt Agitationsstof hist og her ude i Landet. Jeg synes ogsaa, man fik det Indtryk, at det ærede Medlem Hr. Gregersen ikke var saa lidt angst for, at der ikke skulde være tilstrækkelig Agitation fra Retsforbundets Side i Konkurrencen med Venstre, idet han søgte at understrege, at der endnu dog heldigvis var nogen Forskel paa Venstres og Retsforbundets Stilling. Det er kostbart, dette Agitationsstof, det er vigtigt for Retsforbundet at bevare det uforfalsket og uindskrænket; for Retsforbundet har jo ikke saa meget at agitere paa, saa hvis ogsaa Agitationen med Teatret undslap dem, vilde det se trist ud. Men jeg har tidligere imødegaaet Partiet paa dette Omraade.

Naar det ærede Medlem nævnte, at Hensynet til Sønderjyderne burde dog ikke spille nogen Rolle, saa vil jeg dog tillade